

7

ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของเมือง

เพิ่งจะเที่ยงวัน แต่ถนนหนทางกลับมืดครึ้มราวกับพลบค่ำ ทั้งนี้เป็นเพราะก้อนเมฆดำทะมึนกำลังก่อตัวอยู่ด้านบน รอคอยเวลาที่จะกระหน่ำลงมาเป็นฝนท่าใหญ่

บนชั้นเมฆบังเกิดเสียงคำรามเป็นระยะๆ อีกทีก็กักท้องราวกับไม้หินที่กำลังหมุนเหวี่ยง ไม่นานจากนั้นกลางท้องฟ้าก็ปรากฏสายอสุณีบาดฟาดเบรียงลงมาเป็นทาง สว่างวาบไปทั่วถนนหนทางอันมืดมิดครั้งแล้วครั้งเล่า

ภายในกระโจมบัญชาการของแม่ทัพ บรรยายาศติตั้งเครียดหนักอึ้งไม่แพ้ด้านนอก

ฐูจื้อหยวน แม่ทัพรักษายแดนผู้มีชื่อเสียงกระเดื่องเกรียงไกรยามนี้ หน้าตาขมึงทึง สองตาแดงก่ำกำลังจ้องไปยังทหารเดินสาสน์ที่เข้ามา

ดู! ด้้น... ๙๙๙๙๙๙

รายงานข่าว

"เจ้า-พูด-อีก-ที-ซี!"

น้ำเสียงเขาประสานรับด้วยเสียงฟ้าคำรามที่ด้านนอก ยิ่งบังเกิดเป็น
อานุภาพน่าสะท้านใจคน

"ท่าน...ท่านแม่ทัพ เป็นทางจวนที่หนานจิงเรียกให้ข้าน้อยมาส่งข่าวว่า...
ว่า...คุณหนูใหญ่ตายแล้ว!"

"หย่าเออร์ตายแล้ว! เป็นไปได้อย่างไร!"

ซูจื่อหย่วนสองตาเบิกกว้าง ขบกรามเสียงดังกรอดๆ

"นี่คือจดหมายจากคุณชายรอง"

ทหารเดินสาสน์นี้ก็ขึ้นได้วก่อนออกเดินทาง คุณชายรองซูหนึ่งเงิน
ได้ยึดจดหมายฉบับนี้ใส่มือเขา

"ส่งมา!"

ซูจื่อหย่วนกระซอกไปอย่างใจร้อน หลังจากเปิดออกอ่านไปได้เพียง
ไม่กี่ประโยค ร่างก็อ่อนระทวยราวกับลูกหนังถูกปล่อยลม เอนหลังพิงพนัก
เก้าอี้อย่างหมดแรง

หย่าเออร์ตายแล้วจริงๆ!

เป็นไปได้อย่างไร ก่อนที่เขาจะออกเดินทาง นางยังกำขั้วอย่างเงินอาย
ขอร้องไห้เขารับเดินทางกลับมาตีมสุรามงคลของนาง! รอยยิ้มของนาง
ยังตราตรึงอยู่ในความทรงจำ แล้วโฉนคนจึงกลับตายจากไปอย่างกะทันหัน
เช่นนี้ อีกทั้งผู้ที่สังหารนางยังเป็นสามีในอนาคตที่นางรักมันและบูชาอย่าง
สุดซึ้งนั้น เรื่องเช่นนี้จะให้เขายอมรับได้อย่างไร!

"ตัดสินโทษไปแล้วหรือยัง"

เขาพยายามฝืนใจปลุกเร้าตัวเองให้มีสติ

"คุณชายรองบอกว่าตามบทลงโทษใหม่ของราชสำนัก คดีนี้ผู้กระทำผิดน่าจะถูกลงโทษไปเป็นทาส" ทหารเดินสาสน์รายงานไปตามที่ได้ยิน "ทว่าในตอนนี้อมาตกรยังถูกคุมขัง รอการไต่สวนอยู่ที่ศาลาว่าการ"

"สมควรตาย!"

ชูจื่อหยวนกำมือทั้งสองแน่น เท้าแขนทำจากไม้เนื้อแข็งถูกเขาบีบเค้นจนแตกเป็นเสียง ๆ

ฆ่าคนต้องชดใช้ด้วยชีวิต นี่เป็นกฎพื้นฐานธรรมดาที่สุด แต่จิตใจที่แม้เขาจะมีฐานะเป็นถึงแม่ทัพใหญ่ กลับไม่มีปัญญาจะทวงถามความยุติธรรมคืนให้แก่น้องสาวที่น่าสงสารได้ สวรรค์ยังมีความยุติธรรมอยู่อีกหรือ!

"ท่าน...ท่านแม่ทัพ ท่านยังดีอยู่หรือไม่"

รองแม่ทัพสงมมองสีหน้าบิดเบี้ยวด้วยอารมณ์ของอีกฝ่ายพลางถามอย่างกังวลใจ

"ไม่เป็นไร พวกเจ้าถอยออกไปก่อน"

ชูจื่อหยวนโบกมือขับไล่คนในกระโจมออกไป

หลังจากทุกคนออกไปแล้ว เขาก็อ่านจดหมายที่ชูหนึ่งเงินส่งมาอย่างละเอียดถี่ถ้วนอีกครั้งหนึ่ง ส่วนใหญ่รายละเอียดก็คล้ายดั่งที่ทหารเดินสาสน์คนนั้นเล่ามา ที่เพิ่มเติมกว่าก็คือในจดหมายยังเอ่ยถึงอีกว่าตอนที่หย่าเออร์เสียชีวิตนั้น นางได้ตั้งครรภ์หกเดือนแล้ว!

ตอนนี้หย่าเออร์และทารกน้อยถูกฝังอยู่ที่พื้นดินอันเย็นเฉียบ แต่ทำไมเจ้าฆาตกรเลือดเย็นคนนั้นยังคงลายนวลมีชีวิตอยู่บนโลกนี้อีกเล่า!

ด้วยความคุมแค้นเจียนคลั่ง ชูจื่อหยวนทุบกำปั้นลงกับโต๊ะตั้ง 'ปัง'

ดู! ทัศน... ทัศนงาน

ทำเอาหน้าโต๊ะทะเลกลายเป็นรอยโท้วช่องเบ้อเร่อ

ในอดีตตระกูลซุของพวกเขาคือตระกูลใหญ่มีหน้ามีตา เสียหายที่โชคไม่เข้าข้าง มาจนถึงสมัยบิดาของเขา ชื่อเสียงก็เริ่มตกต่ำลงเรื่อยๆ เมื่อบิดาเสียชีวิตลงตอนเขาอายุสิบห้า ได้หลงเหลือไว้ให้เพียงบ้านช่องที่ว่างเปล่าไร้ทรัพย์สินสมบัติ รวมทั้งน้องชายอายุสิบสองและน้องสาวอายุสิบปีของเขาเท่านั้น

มารดาเขาสุขภาพอ่อนแอมาแต่เกิด ต้องพึ่งพาสามีมาตลอดชีวิต เมื่อสามีตายไป นางก็ล้มทรุดตามไปด้วย ดังนั้นซุจื่อหยวนที่อายุเพียงสิบห้าจึงต้องเอาป่าเข้าแบกรับภาระเลี้ยงดูครอบครัวซึ่งแสนจะหนักอึ้ง

เพื่อให้ชีวิตความเป็นอยู่ของน้องชายและน้องสาวดีขึ้น เมื่อซุจื่อหยวนอายุเต็มสิบเจ็ดจึงสมัครเข้าร่วมในกองทัพ ผจญภัยอันตรายอับเหงืออับโลหิตต่างน้ำอยู่ในทะเลทรายเป็นเวลาถึงสิบปี ในที่สุดเขาก็ประสบความสำเร็จก้าวหน้ามาได้ถึงจุดนี้

เป็นเพราะเหตุนี้ ถึงแม้เขากับซุหย่าจะมีฐานะเป็นพี่น้อง แต่ที่จริงกลับคล้ายบิดาและบุตรสาวเสียมากกว่า การตายของซุหย่านำมาซึ่งความเจ็บปวดใจราวบิดาที่สูญเสียบุตรสาวไปก่อนวัยอันควร

"ท่านแม่ทัพ ท่านเป็นอย่างไรบ้าง"

ที่ข้างหูแว่วเสียงอันคุ้นเคยสนิทสนม รองแม่ทัพสองซึ่งไม่วางใจที่จะทิ้งอีกฝ่ายไว้คนเดียวได้ย้อนกลับเข้ามาอีกครั้ง

"ข้าไม่เป็นไร"

ซุจื่อหยวนพยายามควบคุมอารมณ์ของตนไว้

รองแม่ทัพสองเพิ่งจะผ่อนคลายความโล่งใจอย่างโล่งอก แต่กลับได้ยิน

อีกฝ่ายพูดขึ้นว่า

"ข้าจะเดินทางกลับเมืองหลวงสักครา เรื่องที่นี้มอบให้เจ้าและแม่ทัพ
เยี่ยจัดการก็แล้วกัน"

"ท่านแม่ทัพ ข้า...ข้า..."

รองแม่ทัพสงขรูู้สึกลังเล

"กองโจรละแวกนี้ถูกปราบปรามไปไม่น้อย ส่วนสถานการณ์ทาง
ชนเผ่าป่าเถื่อนพวกนั้นเทียบแล้วยังสงบเสียยิ่งกว่า ในระยะเวลาอันใกล้
คงไม่ก่อวุ่นอันใดขึ้นมาหรอก"

ซู่จื้อหย่วนกล่าวเสียงราบเรียบ

"แต่ว่าทางด้านจักรพรรดิ..."

รองแม่ทัพสงขรูู้สึกกังวลใจอยู่บ้าง การที่แม่ทัพประจำชายแดน
ละทิ้งหน้าที่ไปโดยพลการนั้นมีโทษถึงขั้นประหารชีวิตทีเดียว!

"เมื่อสองวันก่อนจักรพรรดิทรงมีรับสั่งเรียกตัวข้ากลับเมืองหลวงเพื่อ
รายงานสถานการณ์"

เพียงแต่เขาไม่ชอบเสียงอีกที่กครึกโครมและความฟุ้งเพื่อจอมปลอม
ในเมืองหลวง จึงคิดจะส่งตัวแม่ทัพเยี่ยไปแทน ใครจะทราบว่ามันผ่านไปเพียง
สองวัน เขากลับต้องไปเองตามพระประสงค์

"อืม ข้าเข้าใจแล้ว" รองแม่ทัพสงขรพยักหน้าหงึกๆ "เพียงแต่ข้า
ยังมีเรื่องหนึ่งจะขอร้อง"

"ว่ามา"

"ข้าอยากจะกลับเมืองหลวงพร้อมกับท่านแม่ทัพ หลายปีแล้วที่ไม่ได้
กลับไป รู้สึกคิดถึงคนที่บ้านยิ่ง"

ดู! ด้หัน... แลสนนจวน

เรื่องคิดถึงบ้านเป็นเพียงคำแอบอ้าง อันที่จริงเป็นเพราะเขาไม่วางใจ
ให้เจ้านายกลับไปเพียงคนเดียวต่างหาก

"อืม ก็ดีเหมือนกัน" ชูจื้อหยวนพยักหน้า จากนั้นสั่งการอีกครั้ง "เจ้า
รีบไปเตรียมแผนรักษากำแพงเมืองกับแม่ทัพเยี่ยเสียดีก่อน ส่วนข้าจะดูว่า
มีจุดใดตกหล่นอีกหรือไม่ สำหรับเรื่องที่เจ้าจะกลับเมืองหลวงนั้นยังไม่ต้อง
รีบร้อนนัก รอจนแม่ทัพเยี่ยปรับตัวได้แล้วเจ้าค่อยตามข้าไปก็แล้วกัน!"

"รับทราบ"

รองแม่ทัพสองแสดงความเคารพ จากนั้นหันกายเดินออกไปอย่าง
รวดเร็ว

ซ่า ๆ ๆ...

ในที่สุดพิรุณห่าใหญ่ก็ตกกระหน่ำลงมา ด้านนอกกระโจมแว่วเสียง
ทหารยามที่พากันตรวจตราหารอยรั่วดังอื้ออึง

ลมแรงหอบหนึ่งพัดกระโชกมาทำเอาม่านประตูกระโจมเล็กขึ้นทั้งผืน
ขณะเดียวกันบังเกิดสุณีบาตพาดดังเปรี้ยงจนสนั่นลั่นหู ประกายแสงเจิดจ้า
วาบขึ้นกลางท้องฟ้า ลำแสงสาดกระทบใบหน้าชูจื้อหยวนจนสว่างไสว

ใบหน้าที่เคร่งขรึมน่ายำเกรงของเขายามนี้บิดเบี้ยวขมึงถึงราวปีศาจ
สายตาคมกริบคล้ายต้องการกลืนกินผู้คนคู่นั้นสาดประกายเย็นยะเยียบ
ไร้ไมตรี หยาดน้ำตาที่เกาะอยู่ที่หางตามิได้ทำให้เขาดูอ่อนแอลงสักนิด
แต่กลับเพิ่มความโศกเศร้าอันทลสัทยหลายส่วน

"หย่าเออร์ ข้าขอสาบานต่อสวรรค์ หากกฎหมายไม่สามารถคืนความ
ยุติธรรมแก่เจ้า ข้าจะใช้วิธีการของข้าทวงถามความยุติธรรมให้เจ้าเอง!"

ท่ามกลางเสียงฟ้าคำรามด้วยความพิโรธ ชูจื้อหยวนยกนิ้วขึ้นสาบาน

ซ่า ๆ ๆ...

ครืน ๆ ๆ...

คล้ายสวรรค์กำลังตอบรับเขา ผ่นฟ้าคะนองยิ่งกระหน่ำลงมาอย่าง
บ้าคลั่ง

ตระกูลจวินเป็นตระกูลที่มีหน้ามีตาในเมืองซูโจว ทั้งยังได้ชื่อว่าเป็น
ตระกูลซึ่งให้กำเนิดปัญญาชนอย่างต่อเนื่องไม่ขาดสายอีกด้วย แต่ละยุค
แต่ละสมัยล้วนมีบทบาทและภาพวาดอันลือชื่อของลูกหลานตระกูลจวิน
ปรากฏให้เห็นอยู่เสมอ ยิ่งมาถึงรุ่นปัจจุบัน ชื่อเสียงของคุณชายใหญ่
จวินอี้เซี่ยยิ่งโด่งดังจนลบล้างมีบรรพบุรุษในยุคก่อน ๆ ไปจนหมดสิ้น

ภายในเมืองซูโจวแห่งนี้หากเอ่ยถึงคำว่า 'คุณชายจวิน' ทุกคนเป็น
ต้องยกนิ้วโป้งขึ้นแล้วชมเชยเป็นเสียงเดียวว่า 'ยอดเยี่ยม'

คฤหาสน์ตระกูลจวินตั้งอยู่บนถนนหงส์ทางทิศตะวันออกของเมืองซึ่ง
ก็กลายเป็นบริเวณที่คึกคักแห่งหนึ่งของเมืองไป ทุกวันจะมีคนมาเยือนอยู่
ที่หน้าประตูใหญ่แต่เข้าประตู บางคนมาเพื่อยลโฉมของจวินอี้เซี่ย บางคน
มาเพื่อขอภาพวาดหรือลายเขียนพู่กัน หรือไม่ก็แลกเปลี่ยนความรู้ในทาง
ศิลปะกับเขา

แน่นอนว่าในบรรดานั้นย่อมต้องมีสาวน้อยวัยกำลังดีจำนวนหนึ่งที่
ต้องการยุบรูปโฉมอันงามสง่าเป็นที่เลื่องลือของจวินอี้เซี่ยแวะป่วนอยู่ด้วย

เพราะเหตุนี้ ที่ฝั่งตรงข้ามคฤหาสน์ตระกูลจวินจึงมีคนหัวใสเปิดร้าน
สุราชั้นหนึ่ง มีชื่อว่า 'หอชมปราสาท' ชั้นสองของร้านได้ผ่านการ
ตกแต่งอย่างพิถีพิถัน ถูกใช้เป็นห้องหอรับรองแขกหรือซึ่งเป็นกุศโลบายที่

อยากรู้อยากเห็น แต่ไม่สะดวกจะปรากฏโฉมอย่างโจ่งแจ้งเหล่านั้น

เล่ากันว่าซูหย่ากั๊นั้งอยู่บนชั้นสองของ 'หอชมปราชาญ์' ยามตกหลุมรัก จวินอี่เชี่ยวชาญตั้งแต่แรกพบ หลังจากนั้นนางก็ไม่กินไม่ดื่ม ในใจคิดถึงแต่ จวินอี่เชี่ยวชาญทุกลมหายใจเข้าออก ในที่สุดนับว่าสวรรค์เป็นใจ นางได้เป็น ภรรยาในอนาคตของจวินอี่เชี่ยวชาญสมดังปรารถนา

เรื่องนี้ตกเป็นหัวข้อสนทนาของเมืองซูโจวอยู่พักหนึ่ง ทว่าเรื่อง น่าอัศจรรย์ใจและแสนจะดงามเช่นนั้นกลับถูกทำลายลงภายในเวลาเพียง ชั่วโมงคืน! ซูหย่าถูกฆ่าตาย มีหน้าซ้ำฆาตกรถึงกับเป็นคุณชายใหญ่ ตระกูลจวิน

เมื่อคดีสังหารโหดนี้เกิดขึ้น ผู้คนในเมืองซูโจวต่างวิพากษ์วิจารณ์กัน ไปต่าง ๆ นานาคณะแ่งคนละมุม แต่สิ่งเดียวที่เหมือนกันก็คือผู้ลงมือได้ถูก จับกุมตัวแล้ว มีทั้งพยานวัตถุและพยานบุคคลครบครัน หมดหนทางจะ ปฏิเสธเอาตัวรอด

หลังจากจวินอี่เชี่ยวชาญถูกล่ามโซ่นำตัวเข้าคุก บ้านสกุลจวินก็ปกคลุม ไปด้วยเมฆหมอกแห่งความเศร้าหมองทุกซัะระทม แม้กระทั่งร้านสุราหอชม ปราชาญ์ที่เคยกิจการรุ่งเรือง บรรยากาศคึกคัก ก็แทบจะกลายเป็นตึกร้าง ที่เงียบเหงาวังเวง

อย่าว่าแต่บรรดาคุณหนูทั้งหลายจะไม่เยี่ยมกรายไปที่ร้านสุราแห่งนี้ อีกเลย แม้กระทั่งแขกเหรื่อธรรมดาที่ลดน้อยลงจนหรือมแหรืมผิดตา

วันนี้เปิดร้านมาทั้งวัน หอชมปราชาญ์ยังคงว่างเปล่าไร้ผู้คน ขณะที่ เจ้าแ่ร้านนั่งพิงโต๊ะแทบจะหลับอยู่รอมร่อ ทันใดนั้นก็มิชายฉกรรจ์ร่าง สูงใหญ่โอบหน้าไว้คราดครี๋มเดินเข้ามาในร้าน

"อา! นายท่าน ท่านคงเดินทางจนเหน็ดเหนื่อยแล้ว"
เจ้าแกยังมีทันจะขยับตัว เสี่ยวเอ้อในร้านก็กล้าเข้าไปต้อนรับ
เรียบร้อยแล้ว

"เชิญนายท่านตามข้ามาทางนี้"

แต่ชายฉกรรจ์เคราคิ้มที่คล้ายจะรอนแรมเดินทางมาจากที่ห่างไกล
กลับไม่ยอมเสียเวลาปรายตามองมาสักแวบ มุ่งหน้าเตรียมก้าวอาดๆ
ขึ้นไปบนชั้นสอง

"เอ่อ...บนนั้นไว้สำหรับต้อนรับคุณ..."

...คุณหนูทั้งหลาย เสี่ยวเอ้อกำลังจะเอ่ยปากปลันนิกถึงเรื่องที่คุณชาย
ใหญ่สกุลจวินถูกจับกุมขึ้นมาได้ ที่นั่งซึ่งตกแต่งอย่างสวยงามบนชั้นสอง
นั้นได้กลายเป็นที่ร้างไปเสียแล้ว

เฮ้อ! เมื่อขาดแขกเหรื่ออย่างพวกนางมานั่งมองคุณชายจวินบนเหล่า
สุรานี้ เสี่ยวเอ้ออย่างเขาก็ขาดรายได้พิเศษไปไม่น้อย เสี่ยวเอ้อคิดแล้ว
อดถอนใจยาวมิได้

"เป็นไรไป มีปัญหาอันใดหรือ"

ชายเคราคิ้มปรายตามองมาอย่างเยินขา สายตาเจิดจ้าแน่นเต็มไป
ด้วยแววดุดันอำมหิต

"ไม่...ไม่มีปัญหาอันใดหรอก เชิญท่านทางนี้เถิด"

หลังจากพาดผ้าเช็ดโต๊ะไว้บนไหล่ เขาก็รับนำทางขึ้นไปบนชั้นสอง
ไม่นานนักทั้งสองก็ขึ้นไปถึงชั้นบน เนื่องจากหน้าต่างาต่างบนชั้นสอง
ถูกสร้างขึ้นเป็นพิเศษ ไม่จำเป็นต้องเปิดออกก็สามารถมองเห็นทิวทัศน์
ภายนอก ที่แปลกประหลาดกว่านั้นคือคนภายนอกกลับไม่มีทางมองเห็นคน

ดู! ด้หัน... ๙๙๙๙๙๙

ในห้องได้

"นายท่านเขื่อนั่งตรงนี่เกิด ที่นั่งนี้เห็นทิวทัศน์ด้านนอกดีที่สุดใน
ก่อนหน้านี้คุณหนูชูก็มักจะชอบมานั่งที่ตรงนี่..."

เสี่ยวเอ้อเพิ่งจะกล่าวไปได้เพียงครึ่งเดียวก็นึกขึ้นมาได้ว่าคุณหนู
ชูได้ถูกสังหารตายไปแล้ว ส่วนคุณชายใหญ่สกุลจวินก็ถูกควบคุมตัวรอ
ความตายอยู่ในเรือนจำ เขาจึงรีบหุบปากสนิท ดึงผ้าที่พาดไหล่ลงมาเริ่ม
เช็ดไปบนโต๊ะและเก้าอี้

ที่แท่นยาเออร์มก็จะมานั่งที่ตรงนี่!

ชายเคราครึมซึ่งก็คือชูจ้อหย่วนอดลูบมือไปบนโต๊ะและเก้าอี้ที่น้องสาว
เคยนั่งเป็นประจำมาได้ แหวดตาอ่อนเชื่อมลงด้วยความรักและอาลัย แต่เมื่อ
คิดถึงการตายที่น่าสงสารของนาง ใบหน้าที่อ่อนโยนลงเมื่อสักครู่ก็เปลี่ยน
เป็นเฉยๆเต็ม เต็มไปด้วยความดั่งแค้น

"ที่ฝั่งตรงข้ามของถนนก็คือบ้านตระกูลจวินนั่นหรือ"

ถามจบเขาก็ผลึกบานหน้าต่างให้เปิดออก

ไม่ทราบว่าเป็นเพราะเขาออกแรงมากเกินไปหรือว่าหน้าต่างบานนั้น
ทรุดโทรมเจียนจะพังอยู่แล้ว พลันบังเกิดเสียงคล้ายไม้หัก จากนั้น
หน้าต่างครึ่งบานก็หล่นตกลงไปยังด้านล่าง

"ถูกต้องแล้ว"

เสี่ยวเอ้อคิดว่าตนเคยเห็นแขกหรือที่หน้าตาทำทางน่ากลัวมามากแล้ว
แต่รังสีโหดเหี้ยมอำมหิตที่เปล่งออกจากร่างชายเคราครึมคนนี่ทำให้เขา
เต็นระทึกด้วยความกลัว

"นี่เป็นเงินชดใช้ค่าเสียหาย"